

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **L. V. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2021, č. j. MV-15920-8/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 12. 2021, č. j. 76 A 2/2021 - 82,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 1. 10. 2020, č. j. OAM-1020-18/ZR-2020 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), výrokem I. zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a výrokem II. mu stanovilo lhůtu 30 dnů k vycestování z území jdoucí od právní moci uvedeného rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a to podle § 77 odst. 3 tohoto zákona.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) I. výrok rozhodnutí správního orgánu potvrdila, II. výrok změnila tak, že se „*se podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí Komise o odvolání.*“

[3] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji výše specifikovaným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl jako nedůvodnou.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se nyní brání proti napadenému rozsudku kasační stížností, jejíž součástí učinil i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Tento návrh stěžovatel odůvodňuje skutečností, že má na území České republiky družku a tři nezletilé dcery. Nejmladší dceři je teprve necelého půl roku (narozena dne X). Družka i všechny tři dcery disponují oprávněním k trvalému pobytu na území České republiky. Jejich zájmy na soukromém a rodinném životě požívají zvláštní ochrany podle Úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod. Stěžovatel by v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti utrpěl újmu spočívající v zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť by musel opustit území České republiky, čímž by došlo k neodvratnému rozdělení rodiny. To současně představuje i zásah do rodinného života jeho družky a dcer. Stěžovatel je pro svou rodinu nepostradatelný, neboť každodenně pečuje o své dcery, a to i proto, že s ohledem na nemožnost současného výdělku rodinu ekonomicky zabezpečuje jeho družka, která je nyní živitelkou rodiny a nemá prostor na péči o dcery. Nejmladší dcera je na péči stěžovatele s ohledem na její věk a pracovní vytížení matky zcela závislá.

[6] Svoji žádost stěžovatel odůvodňuje i odkazy na závěry vyplývající z judikatury vysokých soudů (Evropského soudu pro lidská práva i Nejvyššího správního soudu) a dodává, že nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by byly zpřetrhány rodinné vazby, což nelze považovat za přiměřené. Stěžovatel si přitom není vědom žádné skutečnosti svědčící o tom, že by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti mohla vzniknout újma třetím osobám, nebo že by mohlo dojít k ohrožení důležitého veřejného zájmu.

[7] Na podporu svých tvrzení stěžovatel dokládá čestná prohlášení své družky a nejstarší dcery ze dne 2. 2. 2022, kopii rodného listu nejmladší dcery a průkazů pobytových oprávnění všech členek jeho rodiny.

[8] Žalovaná nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti, neboť nejsou splněny podmínky podle § 73 odst. 2 s. ř. s., především podmínka spočívající v nepoměrně větší újmě, která by měla stěžovateli vzniknout v souvislosti s nastoupením právních následků napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území České republiky nelze posuzovat jako nepoměrně větší újmu, neboť ta by stěžovateli mohla vzniknout až na základě správního vyhoštění z území. To sice také může být důsledkem zrušení stěžovatelova povolení k trvalému pobytu, nicméně je o něm rozhodováno v samostatném správním řízení, při kterém jsou zkoumány dopady vydaného rozhodnutí z hlediska nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života. Proti takovému rozhodnutí pak lze podat žalobu, která má ze zákona odkladný účinek.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a dospěl k závěru, že podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou splněny.

[10] Podle § 107 s. ř. s., kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[11] Z citovaného ustanovení je zjevné, že odkladný účinek lze na základě návrhu stěžovatele přiznat, jsou-li splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu; 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58). Uvedené předpoklady musí být naplněny kumulativně. Tak tomu v posuzované věci není, jak kasační soud dále vyloží.

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval podmínkou existence újmy na straně stěžovatele. Již dříve vyslovil, že povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel (např. usnesení ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se tak především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí vznikne nepoměrně větší újma než jiným osobám, vysvětlení, v čem tato újma spočívá, a uvedení jejího rozsahu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s rozhodnutím žalovaného obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného tíží stěžovatele též důkazní břemeno k uplatněným tvrzením (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015 - 50).

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovateli by v důsledku výkonu rozhodnutí hrozila újma, spočívající v zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Ta vyplývá z jím tvrzených a doložených skutečností, že má na území České republiky družku a tři nezletilé dcery, s nimiž sdílí společnou domácnost, o své dcery denně pečuje. Je zřejmé, že pokud stěžovatel není ekonomicky aktivní, je zejména nejmladší dcera narozená v září loňského roku na stěžovatelově péči závislá, neboť je to jeho družka, která rodinu zabezpečuje ekonomicky, a je tudíž více pracovní vytížená. Především z důvodu péče o nezletilé dcery tudíž stěžovateli výkonem rozhodnutí újma nepochybně hrozí a první výše uvedená podmínka je splněna.

[14] Jedná-li se o druhou z vytčených podmínek (újma, která by nepřiznáním odkladného účinku vznikla stěžovateli, je nepoměrně větší, než újma, jež by jeho přiznáním vznikla jiným osobám), i tu má Nejvyšší správní soud v nynější věci za splněnou. Neshledal žádné konkrétní okolnosti nasvědčující tomu, že by taková újma bezprostředně někomu dalšímu hrozila a nepoukázal na ně ani žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladnému účinku kasační stížnosti.

[15] Kasační soud se tudíž zabýval poslední podmínkou, jejíž splnění je předpokladem vyhovění stěžovatelově žádosti, a to rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.

[16] Nejvyšší správní soud z napadeného rozsudku zjistil a ze správního spisu ověřil, že stěžovatel byl odsouzen za spáchání trestného činu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, jíž se dopustil v roce 2015, k jeho odsouzení však došlo teprve v roce 2020. V době od května 2016 do února 2018 totiž pobýval ve Vietnamu, tedy byl odloučen od rodiny (z důvodu tvrzené péče o svoji matku) a poté se až do počátku roku 2019 skrýval, než byl zatčen a následně odsouzen (blíže viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2020, č. j. 9 To 380/2019 – 1957). Nejvyššímu správnímu soudu je známo i to, že dne 9. 12. 2020 byl stěžovatel na základě rozhodnutí Okresního soudu v Sokolově č. j. 35 Pp 118/2020 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody se zkušební dobou do 9. 12. 2023. O těchto skutečnostech se přitom stěžovatel ve svém návrhu vůbec nezmiňuje.

[17] K otázce možného rozporu přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud vyjádřil mimo jiné v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, v němž dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé

důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážít intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS).“

[18] Nejvyšší správní soud tudíž přistoupil k poměrování intenzity proti sobě stojící újmy hrozící stěžovateli a narušení důležitého veřejného zájmu.

[19] Jak již výše uvedeno, není sporným, že stěžovatel má na území České republiky družku a tři nezletilé dcery, o které se v současné době podle svého tvrzení osobně stará. Současně však nelze odhlédnout od toho, že ani tato skutečnost mu v minulosti nebránila v tom, aby páchal závažnou trestnou činnost, která vyústila v jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, během něhož dcery (dvě v té době již narozené) rovněž zůstaly výlučně v péči jeho družky. Tak tomu bylo i v době před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody, kdy necelé dva roky pobýval v zemi svého původu. Narození nejmladší dcery (v září 2021) pak na těchto skutečnostech ničeho nemění, neboť jak již uvedeno, i v době stěžovatelova pobytu v zemi původu a následně ve výkonu trestu odnětí svobody zůstala veškerá péče o dvě tehdy narozené dcery na stěžovatelově družce. Nadto v případě vycestování zpět do země původu není vyloučeno, aby stěžovatel svou rodinu ekonomicky podporoval, neboť zde má jisté zázemí (v zemi původu má matku). Jak ostatně přiléhavě uvedl i krajský soud, který v řízení o žalobě usnesením ze dne 19. 5. 2021, č. j. 76 A 2/2021 - 31, nepřiznal žalobě odkladný účinek, není rovněž vyloučeno, aby stěžovatel kontakt s družkou a s dcerami zajistil jiným vyhovujícím způsobem či aby vycestovali do země původu společně.

[20] Nelze totiž přehlédnout, že ve stěžovatelově případě se nejedná o bagatelní trestnou činnost, kterou by páchal před mnoha lety. Nejvyšší správní soud totiž například v usnesení ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Azs 135/2019 - 38, dovedl, že ani časový odstup v délce čtyř let od spáchání trestného činu nemusí být dostatečně dlouhým odstupem, který by zmírnil dopad trestné činnosti na veřejný zájem na dodržování platných právních předpisů na území České republiky a na ochraně společnosti před kriminalitou a dalšími protispolečenskými jevy. Trestnou činnost páchal stěžovatel na území České republiky (tedy nikoli v zahraničí), a přestože se jí dopustil již v roce 2015, k následnému pozdějšímu odsouzení teprve v roce 2020, jak již shora uvedeno, vedly skutečnosti, jež závisely na jeho osobě spočívající v tom, že znemožňoval svojí nepřítomností na území dokončení trestního řízení. Od odsouzení stěžovatele uběhly dva roky, a přestože byl podmíněně propuštěn, dosud plyne zkušební doba, která byla stěžovateli stanovena až do 9. 12. 2023. S ohledem na uvedené skutečnosti, tedy s ohledem na povahu spáchaného trestného činu a okolnosti související s vedením a ukončením trestního řízení nelze nyní bez dalšího usoudit, zda stěžovatelova trestná činnost byla jen ojedinělým excesem, či nikoliv.

[21] Pro uvedené tudíž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by v nynější věci bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je zde zájem na dodržování platných právních předpisů na území České republiky a na ochraně společnosti před závažnou kriminalitou a s ní spojenými dalšími protispolečenskými jevy. Uvedený důležitý veřejný zájem v nynější věci převažuje nad ochranou stěžovatelova soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

pokračování

[22] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu